

Ukázková afirmativní plánová linie

Kategorie:

- [Blog NTT](#)
- [Debatní liga](#)

Od Administrator - 28. Květen 2012

Exkluzivně vám přinášíme vítěznou afirmativní linii týmu Gekom na tezi Česká republika by měla lépe chránit oběti domácího násilí (P).

Dobrý den dámy a pánové, Česká republika by měla lépe chránit oběti domácího násilí.

Problémem je, že oběti domácího násilí dostatečně nevyužívají rámec institucí, který by jim mohl pomoci.

V České republice mají oběti šanci najít pomoc v poměrně rozběhlém, kvalitním a silném systému pomoci, protože mají k dispozici jak policii, kterou můžou požádat o pomoc, tak také tzv. intervenční centra, která jim mohou pomoci sehnat ubytování v azylovém domě, trvalou či dočasnou ochranu, zázemí a psychickou podporu.

Navzdory jeho existenci, oběti domácího násilí tyto instituce dostatečně nevyužívají: podle průzkumu agentury SANEP z podzimu 2011 se za oběti domácího násilí považuje více jak pětina obyvatel (21,7%). Z toho vyplývá, že domácí násilí by mělo ročně nahlásit necelé 2 miliony lidí, ve skutečnosti řeší policie těchto případů kolem 1400.

Pokud oběť nevyužívá institucionální rámec určený k její ochraně, nemůže jí stát efektivně ochránit před domácím násilím a nepříjemnostmi, které jsou s ním spojené.

Důvodem proč tomu tak je, je strach obětí z tzv. sekundární viktimizace, tedy psychické újmy, která je způsobena obětí neodbornou až negativní reakcí formálních institucí. Jedná se o porušení profesionální etiky, jehož se dopouštějí osoby, které při výkonu povolání přicházejí do kontaktu s oběti trestných činů.

V podstatě se jedná o strach z opakovaného utrpení, který pochopitelně provází současný systém pomoci.

Oběť nejprve musí vypovídat před policií a přednést svědectví, to samé, když svědčí u soudu, což může být i opakovaně. Všechno to je pro ni stresující, protože se musí vracet k nepříjemným situacím v nichž byla ponižována, opakovaně vidá pachatele, což traumaticnost situace ještě zvyšuje, navzdory tomu, že je to zbytečné.

Opakované připomínání těchto období je navíc o to těžší, že je musí vykládat orgánům, kterým lidé příliš nedůvěřují. Podle agentury STEM důvěřuje ve schopnosti orgánů činných v trestním řízení pouhých 35% lidí. Na tom není nic divného, když navíc vezmeme v úvahu, že například policii provázejí dlouhé kauzy, které její důvěru ještě snižují. Jako například kauza doktora Bartáka, který zneužíval své asistentky, které to policii sice nahlásily, ta jim ovšem nevěřila a případem se dlouhou dobu vůbec nezabývala.

Nízká důvěra se projevuje právě tím strachem, že si znovu ublíží, tedy strachem ze sekundární viktimizace a demotivuje to oběti vůbec se na policii přihlásit.

Státní útvary nevzbuzují dostatečnou důvěru obětí domácího násilí, protože svým jednáním nejsou schopny zabránit sekundární viktimizaci.

Ve své knize Domácí násilí v českém právu z pohledu žen, uvádí její autorka JUDr. Jiřina Voňková doslova: „Měli bychom oběť vyřadit z celého procesu, protože opakované setkávání s pachatelem je pro ni silně traumatizující, znesnadňuje to proces pomoci oběti.“

A právě tohoto jsme se při tvorbě našeho plánu drželi.

Měli bychom sestavit seznam kvalifikovaných pracovníků z řad prověřených neziskových organizací, který by byl přednostně nabídnut obětem. Tomuto pracovníkovi by oběť vypověděla, co přesně se stalo a co si přeje aby se stalo do budoucna a podepsala mu něco na způsob plné moci.

V procesu pomoci oběti by potom tento pracovník zastával její stanoviska, vypovídal za ni na policii i u soudu a bylo by s ním zacházeno stejně, jako kdyby na místě byla sama oběť.

Platilo by, že slova tohoto prostředníka by měla úplně stejnou váhu, jako slova oběti.

Svěření této úlohy právě neziskovým organizacím není bezdůvodné. Dlouhodobě platí, že se těší vyšší důvěře lidí, podle agentury STEM důvěřuje neziskovkám 55% a navíc je neprovází dlouhé skandály, které by důvěru nějakým způsobem pokřivovaly.

Čeho bychom dosáhli?

Tento pracovník by zastoupil oběť právě v těch částech nápravného procesu, kterých se bojí, oběť by se takto mohla vyhnout právě těm traumatizujícím situacím, vyplývajícím z kontaktu s pro ni nedůvěryhodnými orgány činnými v trestním řízení a byla by tak motivována k tomu, aby případ nahlásila.

Nejedná se o něco zcela nového, podobné mechanismy již fungují v různých právních systémech, ať už se jedná o tzv. court accompaniment z USA, Kanady a Irska, nebo podobné instituty ve Spojeném království, Rakousku či Švédsku.

Česká republika bude lépe chránit oběti domácího násilí, protože prostředník neziskové organizace zabráni strachu ze sekundární viktimizace, motivuje oběť případ nahlásit a využít rámec nabízených institucí.

Tento plán s sebou přinese několik dalších výhod. V první řadě se jedná o multiaplikovatelnost, protože domácí násilí je trestný čin, pro něž je typické utrpení oběti z velké části po psychické stránce, podobně jako je tomu u zneužívání, nebo znásilnění. I v těchto případech by přitom dobře pomohl institut zástupného pracovníka.

Jeho pomoc by navíc nekončila závěrem procesu s násilníkem, byl by oběti nablízku i během rozvodu, sporu o děti a dovedl by ji zpět k normálnímu životu.

Pokud Česká republika zavede institut pracovníka, který zastoupí oběť domácího násilí v traumatizujících situacích, motivuje tím oběti tento případ nahlásit a Česká republika bude lépe chránit oběti domácího násilí.